

JÓNA DÁVID

A tél

Tél 1.

A repkényen megül a kásás hó
apró kucsmák a levelek hasán,
egy srác toporog vászoncipőben
az utca túloldalán
és vár
hintázik a teste,
fekete garbós tánctanár az este,
a pillanat körbezár.

Tél 2.

Mosolyod, mint téli napsütés,
arcom tartanám feléd,
ott vagy bennem lapulva,
ahogy a zsebem mélyén alszik egy golyóstollbetét.

A fagyos szél éget,
ha zuhannék már talán meg se fognál,
nem szeretlek téged, csak azt, aki voltál,
aki régen voltál...

Tél 3.

A tél gyilkos szikével hadonászik,
a hanyagolt világba harap,
mint őrült borbély szétvagdalt arcokra nevet,
a járdán kupacokban a borotvahab.

Tél 4.

Jégborda alatt cuppog a víz, mintha lélegezne,
a fájdmába csönd fekszik keresztre,
reccsen néha egyet, ahogy buborékot kerget,
egy őszi sóhaj lehet, mely félelmében dermed.

Tél 5.

Könnyet ejtő jégcsapkések,
deszka dől a kerítésnek,
fenyegetőn, mint egy dárda
hótorlaszon deszkajárda,
acélszürke sóhajával,
sipítózó furulyával
fojtva üvölt a süvítő ég,
ház olyan, mint egy kidobott tejesfazék
az istállóudvaron,
bukdácsol a január a virágágyásokon,
Te felállnál, mennél,
de újra és újra csak visszanyom.

Tél 6.

Bolond kutya árnyat ugat,
pedig altatnák a fájdmukat
a vihar-csonkolt fák,
az akácok ágaiból szárnyak nőnek,
egymást álomba csókolgatják,
és bólogatva tavaszt hazudnak,
éjjelente sok mindent tudnak
a szélrágta halványzöld-imák:
reményt őriz titkon a fagyott világ.